

Chương 12

Bắt Cóc...

Cách kỳ thi chuyên cấp vẫn còn khoảng một tháng, hiện giờ Tần Khả Tuyên đang đối mặt với cuộc thi lần đầu tiên từ khi cô chào đời tới nay. Chỉ là Tần Khả Tuyên xem xong sách giáo khoa tiểu học vô cùng buồn chán mà ngồi ở chỗ đó, nhìn nhìn bạn học trong lớp đều đang múa bút thành văn, cô muốn tìm một quyển sách xem một chút giết giết thời gian, nhưng trên tay chỉ có bài thi, sách giáo khoa đều đã bị lão sư tịch thu hết lên bục giảng.

Tần Khả Tuyên đang định cứ thế mà đem bài thi nộp lên rồi sau đó bỏ đi, thì điện thoại di động trong túi liền vang lên, dẫn đến cái nhìn liếc xéo của bạn học và lão sư. Lão sư trên bục giảng lập tức gào thét lên: “Tần Khả Tuyên?! Muốn gian lận? Tôi không phải đã nói không được phép mang điện thoại di động đến dự thi rồi sao?!”

Tần Khả Tuyên mặt không biểu tình mà lấy điện thoại di động ra, “Ai?”

“Tuyên Tuyên, là ba, ba muốn nói với con một việc, con phải nghe cho kỹ.”

“Nói.”

“Hôm nay, con đừng về nhà, nhìn xem có thể đến nhà bạn học ở một đêm hay không?”

“Cho tôi lý do.”

“Ừm...việc này, trong nhà xảy ra chút vấn đề, nếu như con về, có chút không được tốt, nghe lời, hôm nay con đến nhà bạn học ngủ qua đêm trước đi.”

“Vậy khi nào thì có thể về?”

“...Chắc phải nhìn tình hình, chờ khi có thể rồi, ba sẽ gọi điện thoại nói cho con biết một tiếng.”

“Ừ.” Tần Khả Tuyên cúp điện thoại, tiếp đó ở trên chỗ trống của bài thi xoẹt xoẹt mà ghi xuống tên của mình, cầm lên đi tới trước khuôn mặt tức giận đến xanh tím xanh tím còn run run tay chỉ vào Tần Khả Tuyên của lão sư, đặt ở trên bàn giáo viên rồi nghênh ngang mà đi.

Khi nhìn thấy trên trang bài thi ấy ngoại trừ tên cái gì cũng không viết, lão sư này càng tức giận đến miệng sùi bọt mép.

Tần Thụ Hoa đang ở trong nhà sốt ruột đến độ đầu choáng mắt hoa nhìn thấy Tần Khả Tuyên vốn nên ở trường học đã trở về, nhất thời phản ứng không kịp, “Tuyên Tuyên con thế nào đã trở về rồi?”

Tần Khả Tuyên nhìn quét qua những người trong phòng khách một cái, không đáp hỏi lại: “Bọn họ tới làm gì?” Nếu như cô nhớ không lầm, trong Conan những người mặc loại quần áo này gọi là cảnh sát, chuyên bắt hung thủ, cùng bộ khoái không khác gì nhau. Chẳng lẽ lần trước thật sự đã có người chết? Những cảnh sát này là tới bắt cô? Tần Khả Tuyên vì không thể nhận ra mà nhăn mày lại, nhanh chóng quan sát tình hình chung quanh, nếu như không thể thoág cái giải quyết hết những người này, như vậy cô sẽ lựa chọn một con đường chạy trốn thuận tiện nhất.

Một gã cảnh sát đi tới trước mặt Tần Khả Tuyên, hỏi Tần Thụ Hoa: “Vị này chính là...”

“Con gái của tôi.”

Khi Tần Khả Tuyên đang lo lắng có nên ra tay trước giành thế chủ động giải quyết hết đám cảnh sát này hay không, hấn liền mở miệng nói: “Ừ, với tình hình bây giờ, chúng tôi nhất định phải bảo vệ tốt trẻ em, do đó chúng tôi sẽ phái hai nhân viên cảnh sát theo sát ở bên người con gái ông, vì để cho cô bé phối hợp công tác với chúng tôi, ông hãy cùng cô bé giải thích một chút tình hình bây giờ đi.” Nói xong cũng xoay người đi thu xếp.

Không phải tới bắt cô? Tần Khả Tuyên nhìn nhìn lại Khương Huệ Lâm đang ngồi ở cái sofa kia khóc sướt mướt, hướng Tần Thụ Hoa hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt lo âu của Tần Thụ Hoa dường như già thêm vài tuổi, suy sụp tinh thần nói: “Em trai con bị người bắt cóc rồi, bọn bắt cóc hiện đang uy hiếp chúng ta, Tuyên Tuyên phải ngoan ngoãn mà nghe lời chút cảnh sát nói, không được chạy loạn biết không?”

Tần Khả Tuyên gật gật đầu rồi đi trở về trong phòng, vốn định muốn luyện công, thế nhưng hai gã cảnh sát đứng bên cạnh, đang “Nhìn chăm chăm” mà nhìn nhìn cô, bảo bọn họ ra ngoài, lại bị bọn họ lấy lý do “Không được cản trở công vụ” cự tuyệt.

Tần Khả Tuyên không biết làm sao, đành phải mở máy vi tính đi tìm kiếm một chút tư liệu cô muốn.

Hai gã nhân viên cảnh sát kia lại bắt đầu tán dóc, “Cô bé này cũng quá đáng lắm rồi, em trai đều đã bị bắt cóc, vẫn còn tâm trạng lên mạng?”

“Ây, cậu không biết học sinh trung học bây giờ nghiện Internet kinh hồn, quả thật cứ như là nhập ma, không nhận cha mẹ cũng có, không kỳ quái nữa rồi à!”

“Hồi nãy tôi ở dưới lầu cũng nhìn thấy rồi, ba mẹ đều sốt ruột muốn chết, nhưng cô ta đến lông mày cũng không dao động một cái, giống như cả vụ việc cùng cô ta không liên quan vậy.”

“Bạn không biết chứ, tôi nghe nói, người phụ nữ kia không phải mẹ ruột của cô ta, em trai là mẹ kế cùng ba của cô ta sinh, chắc chắn, khó trách máu lạnh thế này nha.”

“...” Hai người kia nói nhỏ liên tục, cho rằng Tần Khả Tuyên không nghe được.

Mãi cho đến sắp của bọn họ cũng chính là cái người cảnh sát lúc đầu cùng Tần Thu Hoa nói chuyện, đi tới lờm bọn họ một cái, bọn họ mới ngưng ngừng mà câm miệng. Sĩ quan Tống đi tới trước mặt Tần Khả Tuyên, hỏi: “Cháu gần đây có đắc tội với người nào không?”

Tần Khả Tuyên nhìn thẳng vào hắn, không nói lời nào, cũng không có bất kỳ biểu tình gì, giống như một con búp bê, nhưng trong mắt cô lộ ra cảm giác sắc bén làm cho không một ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

Sĩ quan Tống thấy thế nào cô cũng chỉ là một nữ sinh trung học cấp hai bình thường thậm chí là hơi có vẻ gầy yếu, không có lý do gì sẽ dẫn đến phiền toái lớn như vậy a, chẳng lẽ những chuyện này là mưu kế của bọn bắt cóc?

Hắn nhẹ nhàng mà ho một cái, tiếp tục hỏi: “Hoặc là có gặp phải cái người kỳ quái nào không?”

“Thành thật chút, nói thẳng có chuyện gì.” Bất kể là cảnh sát ở đây, hay là bộ khoái ở chỗ trước đây của cô, đều lè nhè lè mè không thoải mái dứt khoát.

Sĩ quan Tống vụng trộm mà lau lau mồ hôi không có trên trán, “Thật ra thì, việc này không cần phải nói cho cháu biết, thế nhưng, nếu như thật sự không hỏi cháu, thì không có cách gì biết rõ ngọn nguồn, vậy thì không có biện pháp tìm được em trai cháu...”

Tần Khả Tuyên: “Hãy bớt nói nhảm đi.”

Sĩ quan Tống cứng họng, hắn bị một cô bé ghét bỏ dong dài...

“Là như vậy, bọn bắt cóc gọi điện thoại đến đưa ra nếu muốn chuộc em trai cháu về, thì phải đưa cháu đến đó...”

Tần Khả Tuyên cắt ngang hắn, “Vậy các ông muốn làm như thế nào?” Nếu đúng là muốn đem cô đi đổi cái tên quý nhỏ kia, cô sẽ suy xét một chút đem những tên đó đánh một trận.

“Đương nhiên không thể đồng ý điều kiện của bọn bắt cóc rồi! Cháu không cần lo lắng vấn đề này, chúng tôi sẽ thu xếp tốt tất cả mọi việc, cháu chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của chúng tôi là được rồi.” Sĩ quan Tống vỗ vỗ ngực đảm bảo bọn họ sẽ bảo vệ tốt an toàn của công dân.

Tần Khả Tuyên liếc xéo hắn một cái, “Ông chỉ vì nói rõ việc các ông cần phải làm mà chạy đến trước mặt của tôi lãng phí nhiều thời gian của tôi như vậy?”

Sĩ quan Tổng hít thở không thông bị nước bọt của mình làm sặc, “Khụ khụ khụ...”

“Có thời gian như vậy, còn không bằng đi ra ngoài tìm kiếm những tên bắt cóc kia, nếu không có việc gì ông có thể đi ra ngoài rồi.” Ấn ý của Tần Khả Tuyên là: Đứng ở chỗ này vướng mắt cô, có thể rút đi rồi.

Sĩ quan Tổng ôm trái tim pha lê mong manh dễ vỡ ấy đi ra ngoài tiếp tục công việc của hắn.

Còn về hai gã nhân viên cảnh sát ở đó, đưa mắt nhìn nhau, cùng chung chí hướng mà không bàn luận chuyện của Tần Khả Tuyên nữa, ai biết được bọn họ có thể gặp phải đái ngộ giống như sếp của bọn họ hay không a.

Tần Khả Tuyên tiếp tục lên mạng, tìm kiếm tin tức về cải tử hồi sinh, nhưng chỉ tìm được tiểu thuyết nhiều hơn, cô đọc lướt sơ qua một cái, đều là xuyên việt gì gì đó, nói là sau khi chết ở thế giới này lại ở một thế giới khác sống lại, có sống lại thành em bé, có sống lại thành nha hoàn vân vân cái thân phận gì cũng có, việc này hình như cùng tình huống của cô có chút giống, nhưng mà có chút ngược lại, đó là họ là từ thế giới này đi tới cái thế giới kia của cô, mà cô thì lại là từ cái thế giới kia tới cái thế giới này...

Cô cảm thấy hình như tìm được biện pháp đi trở về, chỉ có điều phương pháp xuyên việt của những người này hơi nhiều, ngay cả ngủ, uống miếng nước bị sặc cũng có thể xuyên việt? Xem ra vẫn phải là đi sâu vào sưu tập tư liệu mới được, những phương pháp vớ vẩn thế này đánh chết cô cũng không tin.

Ân Húc Đông tan học trở về vẫn như cũ bò qua ban công đi tới phòng của Tần Khả Tuyên, chân vừa mới chạm đất, liền bị hai bóng dáng nhào tới tóm lấy cậu ta đè ở trên sàn nhà.

“Hừ! Là ai?! Là con rùa con dê nào ám toán bản đại gia?!” Ân Húc Đông gục ở đó vẫn ra sức giãy giụa.

Tần Khả Tuyên đi tới nói: “Mấy người buông cậu ta ra.”

Hai gã nhân viên cảnh sát thấy là người Tần Khả Tuyên quen biết, liền buông Ân Húc Đông ra. Ân Húc Đông đứng lên phui phui quần áo, đang muốn mắng chửi người, lại thấy là hai ông chú đang mặc đồng phục cảnh sát (Hai nhân viên cảnh sát: Người mới là ông chú đó!), kìm nén cơn thịnh nộ lại, chuyển sang hỏi Tần Khả Tuyên: “Hai người này là sao thế? Tại sao lại có cảnh sát ở nhà em?”

Tần Khả Tuyên: “Bọn họ ăn no rửng mỡ đó mà.” Mấy tên râu ria không có chuyện gì làm ở trong này trông coi cô, được mỹ từ hóa gọi là bảo vệ.

Hai nhân viên cảnh sát: “...” Thật quá không súc tích rồi! Quên đi, bọn họ tội gì phải cùng một cô bé nghịch ngợm so đo, đỡ phải hạ thấp mình.

Tàn Khả Tuyên nói tiếp: “Cậu, gia tăng lượng huấn luyện gấp đôi.”

Ân Húc Đông kêu rên: “Vì sao a?!” Lượng huấn luyện bây giờ cũng đã đủ làm cho cậu chịu không nổi rồi, gia tăng gấp đôi, còn có cho cậu sống hay không?

“Lại có thể ngay cả phản kháng cũng chưa đã bị hai tên lâu la tóm lấy, cậu có mặt ở chỗ này còn không bằng đi tập luyện một chút.” Tàn Khả Tuyên hời hợt nói.

Hai nhân viên cảnh sát bị bỏ qua ở một bên trong lòng mặc niệm: Hai tên lâu la đó không phải chúng ta, không phải chúng ta...

Ân Húc Đông đỏ mặt biện minh: “Anh chỉ là không chú ý tới mà thôi, anh nào biết trong phòng em lại có người lạ, hơn nữa bọn họ đột nhiên đánh lén anh, anh sao có thể phản ứng nhanh như vậy được a!”

“Vậy thì vì nâng cao cảnh giác của cậu, sau này gặp phải loại tình huống này có thể phản ứng được, lượng huấn luyện lại tăng thêm một lần nữa.”

Lần này Ân Húc Đông đến cả sức lực kêu rên cũng bị mất, ai biết em ấy có thể lại tăng thêm một lần nữa hay không a?

Tàn Khả Tuyên một lần nữa ngồi vào trước máy vi tính, lớn tiếng gọi Ân Húc Đông vẫn còn đang mắt trợn trắng phun bọt mép: “Qua đây.”

Ân Húc Đông đi đến gần, hỏi: “Sao thế?”

Tàn Khả Tuyên đang định hỏi, nhưng lại nhìn thấy hai nhân viên cảnh sát kia vẫn còn đứng thẳng ở đó, liền đối với bọn họ nói: “Hai người các anh ra ngoài một chút.”

“Xin lỗi, chúng tôi nhất định phải đảm bảo đối tượng được bảo vệ ở trong tầm mắt.” Một người trong đó lời lẽ nghiêm khắc mà cự tuyệt nói.

“Ân Húc Đông, ném bọn họ ra ngoài.” Cô đồng ý để cho hai người bọn họ “Bảo vệ” cô, cũng không có nghĩa là cô có thể hoàn toàn nhẫn nhịn bọn họ vẫn luôn trông coi cô thế này. Có phải nếu như vẫn cứ không được cái tên quý nhỏ Tàn Bằng Trình đó về, thì hai người này vẫn luôn theo sát ở bên cạnh mình hay không? Phiền phức!

Ân Húc Đông do dự, “Tuyên Tuyên, xúc động là ma quỷ, có chuyện bình tĩnh nói, bọn họ thế nhưng là cảnh sát, đánh cảnh sát là phải ngồi tù đó.”

Tàn Khả Tuyên suy nghĩ một chút, lúc này gây phiền toái không cần thiết đúng thật là không thích hợp. Thế là, cô nói: “Vậy chúng ta ra ngoài nói, cậu, có thể từ ban công đó nhảy xuống không?”

Ân Húc Đông gật gật đầu, “Có thể. Thế nhưng, chúng ta cùng bọn họ giao tiếp chút để cho bọn họ tránh đi một tí là được rồi, không cần phải chạy ra ngoài.”

“Vậy cậu đi giao tiếp, không được thì ra ngoài.”

Hai nhân viên cảnh sát không còn gì để nói nữa rồi, coi bọn họ là trong suốt hả? Trống trơn chẳng kiêng nể gì mà bàn bạc có nên đánh nhân viên cảnh sát, hoặc là bỏ lại bọn họ chạy ra ngoài hay không?

Ân Húc Đông cười ha hả đối với hai nhân viên cảnh sát nói: “Hai chú cảnh sát cũng nghe thấy rồi chứ? Nếu như các chú không ra ngoài một chút, chúng ta sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức nha? Vì không để cho đôi bên dẫn đến phiền phức không cần thiết, có thể cho chúng tôi một chút không gian riêng tư hay không? Chúng tôi đảm bảo tuyệt đối không làm chuyện xấu!”

Hai nhân viên cảnh sát còn có thể nói gì, ngấm lại ở trong phòng còn có thể có cái gì nguy hiểm, bọn bắt cóc đâu thể tự chui đầu vào lưới? Cho nên bọn họ nhượng bộ một bước, đứng ở ngoài cửa phòng canh chừng.